

Для Табіти

Misty the Abandoned Kitten

Holly Webb

Illustrated by Sophy Williams

stripes

Голлі Вебб

**МІСТІ,
АБО КІШЕЧКА —
ПОДАРУНОК
ДОЛІ**

Ілюстрації Софі Вільямс

З англійської переклала Надія Хаєцька

Київ
BOOKSHEF
2021

Для читання дітям під час війни

УДК 821.111(477)06-343-93

B26

*Партнер проекту – Благодійний фонд
допомоги тваринам Happy Paw*

*Підтримати Фонд
можна тут*

Вебб Г.

B26 Місті, або Кішечка – подарунок долі / Голлі Вебб; пер. Н. Хаєцької. – Київ: Видавництво Букшеф, 2021. – 128 с. – (Добрі історії про звірят).

ISBN 978-617-548-025-0

Дівчинка Емі дуже хотіла кошеня, навіть мріяла отримати його у дарунок на день народження. Проте нічого не вийшло – будиночок на дереві став не надто приємним сюрпризом. І все було б аж надто сумно, якби у гості до дівчинки не повадилася одна симпатична маленька кішечка. Емі назвала її Місті, гралася, пестила й годувала її. Проте знайомити з батьками не наважувалася, бо була, з їхніх слів, «замалою для догляду за домашньою тваринкою». Але ж це неправда! Місті й Емі змогли це довести.

Ця чудова книжечка навчить і дітей, і дорослих емпатії та впертості у досягненні своєї мети.

УДК 821.111(477)06-343-93

First published in Great Britain in 2010
by Stripes Publishing Limited
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London, SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2010
Illustrations copyright © Sophy
Williams, 2010
All rights reserved.

Літературно-художнє видання
ISBN 978-617-548-025-0

© Хаєцька Н., переклад, 2021
© ТОВ «Видавництво Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2021

Розділ 1

Емі позіхнула й перевернулася на другий бік, щоб знову заснути. Та нараз вона завмерла, а потім аж підстрибнула в ліжку. Це ж її день народження! Чи не надто рано будити маму й тата? Емі схопила годинник із тумбочки біля ліжка. Пів на сьому. Звісно, це ж доволі пізно як для дня народження?

Ледь тремтячи від уранішньої прохолоди, дівчинка накинула халат і поспішила коридором до кімнати батьків.

— О! Емі... З днем народження... — Тато широко позіхнув. — Іще так рано, чи не здається?

— Уже пів на сьому, — відповіла Емі. — Може, вставатимемо? Будь ласка, мамо.

Мама вже почала підійматися з ліжка.

— Ліпше піди й одягнися.

— Добре! — усміхнулась Емі. Вона кинулася до своєї кімнати й, зітхнувши, стала одягати шкільну форму. Так несправедливо йти до школи у свій день народження. І все-таки, оскільки дівчинка встала зранку, мамо, можливо, дозволить розгорнути хоч кілька подарунків...

Емі збігла вниз сходами й увірвалася на кухню.

— Оце так! — сказала вона, сівши за стіл перед купою подарунків. Емі всміхнулася, побачивши, що мама прикрасила вікно святковими гірляндами. — Казковий вигляд!

— Через те що тобі треба йти до школи, я вирішила зробити твій сніданок особливим.

Еміна мама поклала перед нею шоколадний круасан. Цієї миті на кухню ввійшов тато.

— Сподіваюся, і я отримаю такий самий, — сказав він, обнімаючи Емі. — З днем народження!

— Ну ж бо! Розгортай подарунки, — дозволила мама, всміхаючись.

Емі потягнулася до найближчого, заманливо м'якого пакунка.

— Ой, як мило! Бабуся така розумниця! — мовила вона, коли розір-

вала папір та витягнула фіолетову кофтинку з капюшоном із вишитим на спині рожевим атласним котом і блискучими зірками довкола.

— Я підказала бабусі: усе, де є кіт, — усміхнулася мама.

Коли Емі зрештою розгорнула всі подарунки, тато похитав головою.

— Знаєш, будь-хто здогадався б, що ти любиш котів! — зауважив він, дивлячись на футболку з котом, ланч-бокс із котом, пенал із кошечками та розкішного іграшкового перського kota на колінах у Емі. Мама й тато знали, як сильно вона любить котиків. Проте дівчинку не вважали достатньо дорослою, щоб завести домашню тваринку, хоч як вона просила.

— Ходімо, час до школи, — зауважила мама. — Емі, я домовилася, що сьогодні ти підеш на чай до Лілі.

Дівчинка здивовано підняла голову. Вона вперше про це чула.

— Мені треба трохи більше часу, щоб підготувати подарунок-сюрприз від нас, — підморгнув тато. — Не помітила, що ми ще нічого тобі не подарували? Коли

повернешся додому, на тебе чека-
тиме сюрприз.

— Ой! — засяяла Емі. Це було так
захопливо...

— Думаєш, сюрпризом стане коше-
ня? — запитала Емі в Лілі приблизно
вп'ятнадцяте за цей день. Дівчата
допили чай і піднялися в Ліліну
кімнату, щоб поговорити.

Найкраща подруга Емі зітхнула.

— Навіть не знаю! А щось свідчило
про те, що вони передумали, коли ти
востаннє просила?

Емі похитала головою.

— Мама запевняла, що я ще недо-
статньо доросла, щоб нормально до-
глядати за домашніми тваринами.
А я сказала, що ти ж це робиш!

Лілі всміхнулася й погладила Стеллу, велику смугасту кішку, яка згорнулася бубликом на ковдрі між ними.

— Мені пощастило. Мама любить котів. Мені не довелося благати!

— Татові міг знадобитися час, щоб піти й забрати кошеня, — роздмувала вголос Емі. — Не можу навіть здогадатися, що ще може бути.

Ой, я просто не знаю! — Дівчинка нахилилася так, що опинилася ніс до носа зі Стеллою, яка сонно витріщилася на неї. — Якби ти могла сказати мені, чи я нарешті отримаю кошеня...

Стелла позіхнула, показавши всі свої зуби.

— Гм-м-м. Не впевнена, що це означає, — Емі зітхнула. — Ой! Це дзвінок у двері? — вигукнула вона, зірвавшись на ноги.

Лілі насупилася.

— Неввічливо так тішитися, що повертаєшся додому! — Вона розсміялася, бо Еміне обличчя враз стало стривоженим. — Я просто дражнюся! Іди! Та йди вже! Я схрестила за тебе пальці! Зателефонуєш і скажеш мені, якщо це таки кошеня!

А на сусідній вулиці маленьке чорне кошеня сиділо в картонній переносці й сумно нявкало. Йому тут не подобалось, і пахло якось не так. Воно хотіло повернутися у свій прекрасний дім.

— Тс-с-с, тс-с, Джет! — У верхній частині коробки почувся шурхіт, і кошеня знервовано глянуло догори. — Зараз витягну тебе, маля.

Кошеня затиснулося в куток, коли темна коробка відкрилася. А тоді полегшено зітхнуло. То була його власниця!

Місіс Джонс просунула руку всередину й обережно витягнула маленьке кошенятко. Вона сіла в м'яке крісло, а киця скрутилася бубликом на її колінах.

— Бабусю, можна погратися із Джет? — двійко дітлахів зайшли за місіс Джонс до кімнати. — Будь ласка! — запищала маленька дівчинка.

— Міллі, вгамуйся! — суворо мовила місіс Джонс. — Ти налякаєш її.

Кішечка подивилася на дітей, які простягали до неї руки, й зарилася в кардиган місіс Джонс.

— Я просто хочу погладити її, — благав хлопчик.

— Пробач, Дене. Я знаю, що ви обое хочете привітатися з нею, але кішка щойно приїхала й іще не звикла

до дітей. Переконана, скоро вона призвичаїться, і тоді ви зможете гратися з нею скільки завгодно.

— Гей, не турбуйте бабусю. Ви ж знаєте, їй треба відпочивати, аби видужати, — прозвучало від дверей.

Мати дітлахів стояла на порозі.

— Мамо, хочеш чашечку чаю чи щось іще?

— Ні-ні, Саро, дякую. Просто трохи посиджу, а Джет складе мені компанію.

— Добре. Ходімо, діти. Не забудьте зачинити двері, ви ж знаєте, що Джет треба потримати тут хоча б кілька днів.

Дітки побігли за мамою, а кошеня розслабилося. Це місце не було домом, але тут хоча б була місіс Джонс.

— Ой, любонько, це велика переміна, правда? — старенька полоскотала кицю під підборіддям. — Усе-таки

Сара має рацію. Мені краще тут, де вона може приглядати за мною.

Однаке Джет не слухала. Вона знову напружилася, шерсть на її

маленькому чорно-

му хвосту завору-

шилася. Міллі й Ден

погано зачинили

двері, а тут був

інший кіт. Вели-

кий сіамський кіт

дивився на неї

круглими блакит-

ними очима. Коше-

ня стривожено нявк-

нуло. Невже цей дім належить іншому коту?

Місіс Джонс зиркнула на кота.

— А, це Чарлі. Джет, не хвилюйся. Він товариський. Сара сказала, що з ним проблем не виникне. Жодних проблем.

— Виходь у садок! — Емін тато відчинив задвіркові двері, вираз його обличчя свідчив про хвилювання.

— Подарунок надворі? — із сумнівом спитала Емі. — Чого б це кошеня мало бути надворі?

Вона вийшла й глянула на батьків, які із захватом дивилися на неї.

— Глянь на дерево! — Тато показав на великий каштан наприкінці саду.

— Будиночок на дереві! — сказала Емі доволі здивовано.

— А тобі не подобається?

Ураз татів голос зробився тривожним.

— Подобається, дуже подобається. — Емі обійняла його. Це була правда, дівчинка завжди хотіла мати власний закуток. Просто то було не кошеня...

— Чого б тобі не піти й роздивитися? — спитала мама.

Емі побігла в садок і піднялася дерев'яною драбиною, яку тато прикріпив до стовбура дерева.

Для читання дітям під час війни

Будиночок на дереві чудово пах свіжою деревиною. Емі із захватом оглянула його. Там стояло велике фіолетове крісло-мішок, а на маленькому дерев'яному столику біля квадратного вікна її чекав святковий торт із рожевою глазур'ю.

Емі виглянула з-за дверей і всміхнулася батькам.

— Чудовий подарунок. Дякую!

— Торт розріжемо приблизно через півгодини, добре? — запропонувала мама з усмішкою.

Емі сіла в м'яке крісло й зітхнула. Їй подобався будиночок на дереві, та водночас дівчинка була трохи розчарована.

— Я мала б знати, що це буде не кошеня, — прошепотіла вона про себе. — Просто я дуже сподівалася...

Розділ 2

У суботу в Емі була вечірка з нагоди дня народження. Вона, Лілі та ще кілька друзів зі школи зібралися піти в кіно, а потім у її улюблене кафе на чай. Дівчинка дуже цього чекала, та час від часу щось нагадувало їй про кошенят — і її знову охоплював смуток.

— Ніяк не можу вирішити, який попкорн узяти: солодкий чи соло-

ний, — завагалася Лілі, коли вони з Емі підійшли до прилавка з їжею. — Може, візьмемо різних солодоців і поділимося? Емі? — Дівчинка повернулася до подруги. — Усе добре? Якась ти тиха, — прошепотіла вона. — Це через подарунок?

Емі кивнула.

— Мій будиночок на дереві дуже класний. Не можу дочекатися, коли ти його побачиш, — зітхнула вона. — Можливо, батьки передумають і на наступний день народження я таки отримаю kota.

Лілі обійняла її.

— Можеш приходити до мене й гратися зі Стеллою будь-коли.

Емі вдячно всміхнулася, але це було не те саме, що власне кошенятко.

Сара, донька місіс Джонс, запевнила її, що Чарлі буде не проти, якщо в будинку з'явиться ще один кіт. Вона дуже турбувалася про свою маму, яка вже кілька разів невдало падала. Жінка хотіла мати можливість наглядати за нею. А це означало, що й за кошеням. Але Сара просто не уявляла, яким ревнивим стане Чарлі.

— Ходімо! Тітка Грейс сказала, що спекла торт!

Діти насилу одягли свої пальта, а Сара намагалася всіх підганяти. Була неділя, і вся сім'я збиралася навідати другу дочку місіс Джонс.

Джет чула, як грюкнули вхідні двері, як стукала палиця місіс Джонс, коли та спускалася сходами, а тоді дитячий гамір, який стишувався, коли вони віддалялися стежкою. Вони всі кудись пішли! Джет затрусилася. Вона ховалася під книжковою полицкою

у вітальні. Між нею та підлогою була дуже вузька шпарка, і кішечка виявила, що Чарлі не може дістати її, бо він занадто великий. Місце не дуже приємне, їй доводилося лежати плазом, щоб уміститися, там було брудно, але все ж безпечно.

Тепер, коли їй дозволили виходити з вітальні й гуляти по всьому будинку, Джет майже постійно ховалася від Чарлі. Кіт раз по раз накидався на неї, а він був набагато більший. Вони мешкали в одному будинку майже тиждень, а кіт не став поводитися краще. Чарлі постійно крав у неї їжу, тому кицька весь час була голодна. Але кіт доволі хитрий: він робив це лише тоді, коли ніхто не бачив. Якщо хтось із сім'ї був поруч, він просто «пас» кішечку очима, поки тій ставало надто страшно їсти й вона відходила від своєї миски.

Одначе тепер Джет його не бачила. Може, він вийшов у садок через котячі дверцята? Нервуючись, кішечка показала вусики зі свого схопку й чекала. Вона ризикнула просунути лапу, потім другу, посунулася вперед, її серце скажено гупало. Ні, kota не було. Вона в безпеці.

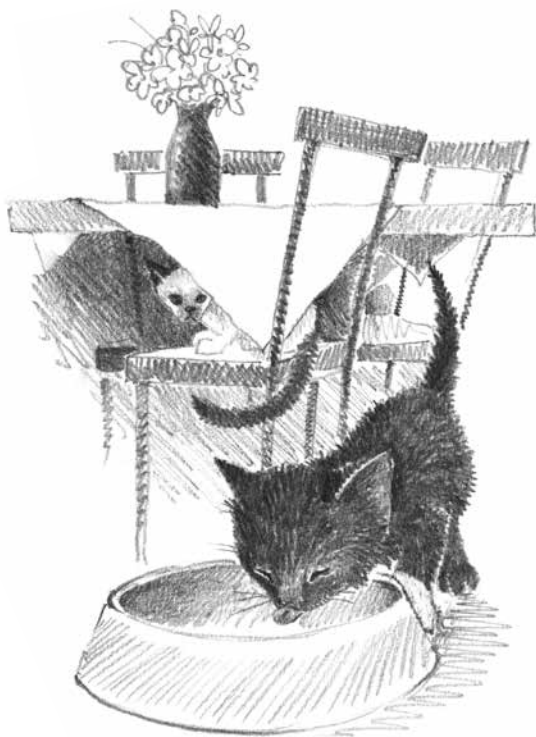
Проте Джет страх як зголодніла. Чарлі відігнав її від сніданку того ранку, і вона дуже хотіла піти на кухню й глянути, чи залишив він хоч щось. Посмикуючи вусиками й розпустивши хвоста, кошеня вискочило в коридор і кинулося до кухонних дверей, де ще раз старанно все обшукало. Kota ніде не було. І трохи їжі зосталося! Кішечка з вдячністю підбігла до своєї миски й заходилася тріскати котяче печиво.

Позаду неї, на одному з кухонних стільців, прикритих клейончастою

скатертину, став повільно погойдуватися туди-сюди довгий шоколадно-коричневий хвіст.

Джет так захопилася знищенням решток сніданку, що не почула, як лапи Чарлі глухо стукнулись об підлогу. Та якесь відчуття небезпеки змусило її вусики посмикуватися, і вона обернулася саме тоді, коли він накинувся на неї. Кішечка метнулася геть, пронеслася всією кухнею й шмигнула до котячих дверцят. Вона відчайдушно вдарила їх носом, пролізла крізь них

і помчала на всіх парах у сад, щоб заховатися під кущем.

Заховавшись поміж вологого листя, кошеня спостерігало, як котячі дверцята гойднулися кілька разів. Чарлі не пішов за нею. «Мабуть, доїдав рештки сніданку», — досадливо подумала Джет.

Що ж їй робити? Досі вона майже не досліджувала садок, завжди трималася ближче до місіс Джонс або ховалася десь у будинку. Джет висунула носа з-під куща, нюхаючи хрустке ранішнє повітря. Було прохолодно, вельми прохолодно, щоб усидіти на місці. Але їй не хотілося повертатися додому, адже там був Чарлі. Натомість кішечка вирішила прогулятися садом, обнюхала насіння для пташок, яке випало з годівнички, і насторожено оглянула самокати та іграшки, розкидані дітьми повсюди.

Вона знервовано оглянулася, щоб переконатися, чи Чарлі не пробрався через котячі дверцята. І тут простісінько перед її носом пронісся товстий чорний дрізд. Киця здивовано нашорошила вуха. Вона ще не звикла до садка, і птахи стали для неї чимось новим та цікавим. Кішечка побігла поміж високої трави, навіть радіючи, що Чарлі вигнав її надвір. Дрізд полетів і пірнув у зарості біля паркана, кошеня бігцем поспішило за ним. А тоді він зник.

Кицька приголомшено розглянулася довкола, намагаючись зрозуміти, куди ж він дівся. Саме тоді вона помітила діру. Під парканом була велика щілина, що вела до сусідського саду. Це ідеальний спосіб утекти від Чарлі. Джет час від часу озиралася, щоб переконатися, чи кіт не переслідує її, але якщо вона піде

в інший сад, він ніколи не знайде її! Задоволене своїм планом кошеня прослизнуло попід паркан і вирушило на розвідку.

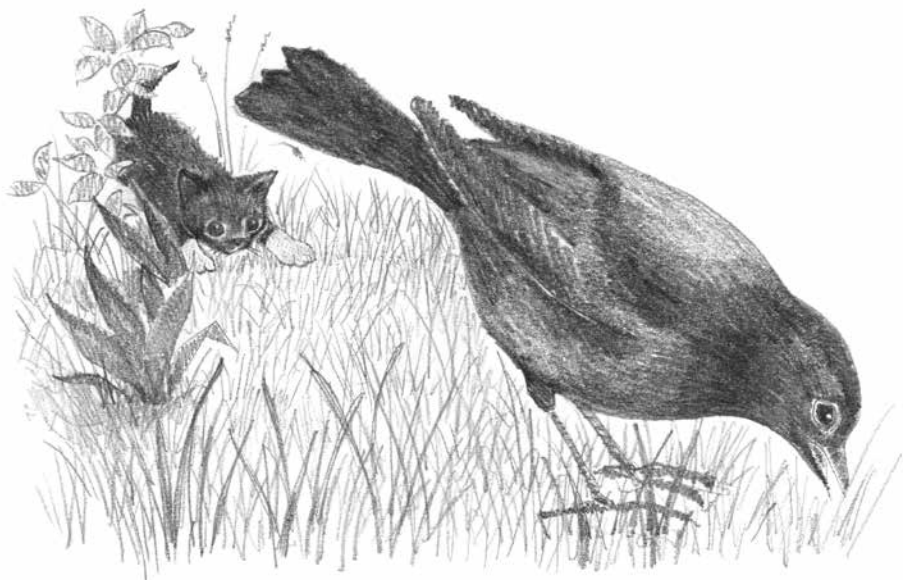

Рано-вранці в неділю Емі сховалася у своєму будиночку на дереві, прихопивши книжку, яку мала прочитати для школи. Було холоднувато, як для квітня, тому вона одягла нову кофтинку з капюшоном від бабусі, рожевий ворсистий шарф і шапку. Попри холод, у будиночку вона почувалася чудово.

Там було не дуже високо, проте так цікаво дивитися на садок зі свого сховку поміж листя. Каштан ріс аж у самісінькому кінці їхнього довгого незагущеного саду, але дівчинка бачила, як мама ходить на

кухні. Емі посунула крісло-мішок так, щоб воно опинилося на порозі, вмостилася на ньому й спостерігала за чорним дроздом, який стрибав на сусідській клумбі. Над травою висів ранковий туман, і було якось моторошно, наче спеціально для її книжки, у якій ішлося про привидів.

Емі прочитала кілька сторінок. Вона саме дійшла до страшного місця, коли дивний шурхіт надворі змусив її підскочити. Якийсь рух біля садового паркана привернув її увагу, і Емі глянула вниз. Там показалося маленьке чорне кошеня! Воно було частково оповите туманом, і на мить дівчинка подумала: «А що, як це кіт-привид». Вона затамувала подих від хвилювання, спостерігаючи, як маля пробирається крізь рослини й помічає чорного дрозда, який і досі щось дзьобав у траві на протилежному боці саду.

Кошеня присіло в позі мисливця й, виляючи хвостом туди-сюди та викручуючись, дісталось моріжка. Емі захихотіла. Це не привид! Кошеня було таке кумедне, коли пробиралося у траві, немов крихітна пантера. Пташка одразу ж запримітила його, вистрибнула на паркан і сердито закричала.

Кошеня повернулося й заходилося гратися з листочком, наче й не думало бігати за пташкою.

Емі саме роздумувала, чи котик дозволить їй погладити себе, якщо вона тихенько злізе з будиночка, та маляtko враз кинулося назад тією самою дорогою, якою прийшло, під паркан, і розчинилося в тумані сусідського саду.

Емі дивилася, як маленька темна фігурка зникла.

— Цікаво, чиє воно? — прошепотіла дівчинка. — І як його звати? Якби я наблизилася, може, глянула б на нашійник. — А тоді вона насупилася. — Ні, не думаю, що кошеня мало його. Гадаю, я назвала б його Місті. — Вона оперлася підборіддям на руки й уявила собі маленьке чорне кошеня, яке згорнулося бубликом на краю її ліжка. — Аж не терпиться розповісти про котика Лілі!

Розділ 3

— Ти знову бачила кошенья? — нетерпляче запитала Лілі, й Емі всміхнулася.

— Учора, коли я саме виходила в сад. Котик сидів на паркані позаду саду, просто під будиночком на дереві. Але коли я наблизилася, він утік.

— Ти зустрічала його вже кілька разів. Можливо, він живе в одному

із сусідських будинків, — висловила здогадку Лілі.

— Але в нього нема нашійника, — насупилася Емі. — Я от думаю, що, можливо, кошеня бездомне. Воно ніколи не наближається, гадаю, просто соромиться людей. Бездомні кошенята приблизно так і поведуться, еге ж?

Лілі задумливо кивнула.

— І воно здається таким худеньким, — додала Емі. — Боюся, йому не вистачає їжі.

— Бідолашка! — вигукнула Лілі. — Кошенятам треба багато їсти. Або воно, можливо, худе з природи. Бувають і такі котенята. Як я хотіла б побачити його.

— Якщо нам пощастить, воно з'явиться, коли ти прийдеш на чай у п'ятницю, — припустила Емі. Лілі була експерткою щодо котів,

і, можливо, вона придумає, як допомогти кошеняткові.

На той час кошеня вже дослідило садки вздовж дороги. Воно виявило, що йому подобається бути надворі — там завжди є щось нове й цікаве, із чим можна погратися. Іноді люди залишали там і їжу. Нехай навіть черствий хліб, призначений для пташок, але це було краще, аніж нічого, адже Чарлі досі крав майже всю їжу Джет. Вона дуже добре навчилася видряпуватися на пташині годівнички. Кошенятко не так вправно переслідувало самих пташок, адже ті якось постійно здогадувалися, що воно наближається, але маляті дуже подобалося робити спроби.

Надворі набагато краще, ніж у новому будинку. Навіть якщо Чарлі й давав їй спокій, що було нечасто, двійко онуків місіс Джонс і далі поводитися кепсько. Вони любили гратися з нею, гладити її, проти чого кішечка не надто заперечувала. А іноді було навіть весело бігати за мотузкою, якою вони крутили просто перед її носом. Але діти постійно намагалися взяти її на руки, а цього кішка не терпіла, особливо коли її просто хапали та кудись несли. Тоді у неї звисали лапки, хоча місіс Джонс пояснювала, як правильно тримати Джет. Кошеня намагалося триматися якомога далі від них.

— Киць! Киць-киць-киць! Джет, де ти? — покликала Міллі.

Кішечка швидко ковзнула під кухонний стіл, та цей сховок був

очевидним, і дівчинка теж полізла туди, до киці. Хвіст Джет нервово засмикався.

У Мілліних руках був жмут лялькової одежі, але вона впустила його на підлогу й схопила кошеня за живіт.

Джет закричала, намагаючись вирватися, але дівчинка міцно тримала її. Тоді Міллі схопила іграшкову куртку й спробувала просунути туди одну з кошеняткових лапок.

— Ти будеш такою гарненькою! Чарлі занадто великий для лялькових одяжок, а ти якраз підхожого розміру.

Кошеня відчайдушно завертілося й уп'ялося крихітними кігтиками в Мілліну руку. Дівчинка від здивування впустила Джет, і кошеня вибігло з-під стола, забилося в куток кухні й люто зашипіло. Міллі заре-

віла, дивлячись на червону подряпину з тильного боку долоні.

— Що сталося? — Сара прибігла на кухню, Міллі тим часом вилізла з-під стола.

— Джет подряпала мене! — застогнала вона, простягаючи руку.

— Це зробила Джет? — Сара повернулася й глянула на кошеня. — Шкодливий кіт!

Не можна дряпати людей!

Вона мовила дуже суворо, і кошеня винувало вислизнуло з кухні, щоб знайти місис Джонс. Воно знало, що та зрозуміє його.

Місіс Джонс,
як завжди,
сиділа
у своє-
му улюб-
леному
кріслі. Проте
Чарлі теж
був там.
Він зручно
вмостився
на колінах місіс

Джонс, і здавалося, наче то було
його місце. Саме там, де мала б
бути Джет.

Місіс Джонс задрімала й не помі-
тила кицю, яка спостерігала за нею
з кутка кімнати з широко розплю-
щеними очима. Кошеня дивилося
лише якусь мить, а потім побігло
назад тим самим шляхом, яким
і прийшло, повз Міллі, яка й досі

хлипала на кухні, й вискочило просто через котячі дверцята.

Чарлі не лише відбирав у Джет їжу, він забрав і місіс Джонс.

Емі була в будиночку на дереві. Вона сиділа біля дверей і дивилася на сад. Дівчинка малювала, розмістивши аркуш на гарному етюднику, який їй разом із набором нових олівців подарувала на день народження одна з її тіток. Емі намагалася згадати, яким саме було те чарівне маленьке кошеня. Шкода, що вона не розгледіла його ближче, дівчинка все ще не була впевнена, якого кольору його очі. Емі вагалася між двома відтінками зеленого з нової коробки олівців. Мабуть, світліший.

Усміхнувшись, дівчинка закінчила розфарбовувати очі й написала *Місті* в нижньому кутку сторінки.

Щоразу, піднімаючись до свого будиночка на дереві, Емі виглядала кошеня, але ось уже кілька днів не бачила його. Можливо, в нього таки є дім?

І саме тоді, коли Емі зізналася собі, що кошеня може не повернутися, знову побачила його. Воно обережно йшло вздовж паркана, що перетинав задню частину Еміного саду, майже під будиночком на дереві. Емі перехопило дух. Вона дивилася, як малятко балансує на вузьких дошках паркана, наче канатоходець. Дівчинка гордо всміхнулася собі, відзначивши, що очі кошеняткові намалювала саме такого кольору.

— Киць-киць-киць... — покликкала вона дуже ніжно й тихо.

Для читання дітям під час війни

Кошеня здивовано підняло голову. Воно спостерігало за білим метеликом і зовсім не помітило дівчинку. Кошенятко напружилося, готове до втечі. Ця дівчинка кликала його, як і Міллі. Вона хоче потягнути кошеня до себе чи вбрати в ляльковий одяг?

Однак дівчинка не ворушилася. Вона сиділа в дивному будиночку на дереві. І голос у неї був інший. Тихіший. Вона не змушувала кошеня нервуватися, як це робили Ден і Міллі.

Дівчинка поворушилася, і кошеня відступило на крок, обдумуючи, чи не стрибнути йому з огорожі й помчати через сад у безпечне місце. Хоча воно не було впевнене, де те місце, адже місіс Джонс більше йому не належала.

Проте дівчинка не намагалася схопити його. Вона просто пересу-

нулася так, що опинилася на драбині, а її рука опустилася донизу. Кошеня підняло голову. Якби воно потягнулося, то змогло б торкнутися мордочкою пальців дівчинки й позначило б її своїм запахом. Його вусики здивовано наїжачилися при думці, що можна зробити цю дівчинку своєю. Кошеня наблизилося на один крок, потім ще на один, так, щоб обнюхати пальці дівчинки.

Швидко й зухвало котенятко торкнулося її руки. Потім зістрибнуло з паркана й чкурнуло назад через сад.

Розділ 4

Емі задоволено розсміялася, дивлячись, як утікає кошеня. Вона все ще відчувала холодний слід його носика на своїй руці.

— Воно повернулося! — радо прошепотіла вона про себе.

Дівчинка глянула на свій малюнок і зітхнула. У житті Місті набагато красивіша. Емі чомусь

була переконана, що це кошеня — дівчинка, таким ніжним воно було на вигляд. Його шерсть була чорна, як найтемніша ніч, і блискуча, а не тьмяно-чорна, як на малюнку. Але кошеня таке худеньке. Емі подумала, що, мабуть, воно навіть худіше, ніж було того тижня. Якщо Місті худне, чи не означає це, що в неї нема господаря? Можливо, вона загубилася. Емі й уявити не могла, що хтось покинув таке гарне кошеня. Як вони могли?

Якби вона була бездомною... Емі задумливо гралася своїм волоссям. Вона знала, що мама й тато вважали її надто малою, щоб доглядати за котом, а якщо вона скаже їм, що знайшла бездомне кошеня, вони віддадуть його до котячого притулку. Але тепер у неї був будиночок на дереві. Її власне, особливе, потаємне місце.

Ідеальний будиночок, у якому можна сховати кошеня.

Емі похитала головою й зітхнула. Це просто нерозумна мрія. Та мрія-ти було приємно...

— Здогадайся, що вчора сталося! — зацікавлювала Емі Лілі, щойно мами попрощалися з ними біля шкільних воріт. Вона схопила подругу за руку й потягла до лавки в тихому куточку дитячого майданчика.

— Що? — очі Лілі збуджено блищали.

— Кошеня знову повернулося, і я його торкнулася! Воно гуляло нашим парканом, коли я була в будиночку на дереві. Котик дуже сором'язливий, але нюхав мої пальці й наче штовхнув мене, знаєш, як коти це роблять?

— І Стелла так робить, — кивнула Лілі, — це так мило. Ой, я така рада, що прийду сьогодні ввечері до тебе, можливо, я теж його побачу.

— Річ у тім, що, здається, кошеня схудло, відколи я бачила його востаннє, — зітхнула Емі. — Я дуже переймаюся через нього. — Вона звела погляд на Лілі. — Як гадаєш, може, погодувати його? Я знаю, що, мабуть, воно має господаря, але просто не розумію, як таке можливо. Воно страх яке худе.

— Звісно! Звісно! — Лілі майже підстрибувала на лавці. — Але чим ти його нагодуєш?

Емі всміхнулася.

— Коли ти підеш зі мною ввечері додому, можеш попроситися зайти до зоомагазину, щоб купити котячі ласощі для Стелли? Я взяла із собою трохи грошей з мого дня народження.

Лілі охоче закивала.

— Авжеж. Стелла дуже любить ласощі з лососем, треба їх купити.

— Не думаю, що кошеня перебиратиме смаками, — засміялася Емі. — Найголовніше, що це їжа.

— Я скажу твоїй мамі, що мені треба кілька зайвих банок котячого корму, — додала Лілі. — Ти ж не можеш годувати кошеня лише ласощами.

— Це було б чудово, — з удячністю відказала Емі.

— Не можу дочекатися, коли побачу його. Може, сьогодні ввечері підіймемося в будиночок на дереві й чекатимемо, чи воно прийде?

Емі кивнула й запропонувала:

— Я подумала: якщо розкладемо трохи їжі, кошеня зможе відчутти запах.

— Чудова ідея. Тоді нам справді треба купити ласощі з рибним смаком, від них так тхне! Моя мама не купує котячого корму з тунцем і креветками, каже, що від нього її нудить! Думаю, голодне кошеня відчує запах за кілометр. О, Емі, я така схвильована. — Лілі обійняла її. — Здається, зрештою, в тебе таки буде власне кошеня!

— Воно може й не прийти, — обережно зауважила Емі, але теж обійняла Лілі, не стримуючи усмішки на вустах.

— Тобі достоту треба оце! — Лілі взяла з полички фольговий пакетик із котячими ласощами. — У них дуже сильний запах. Кошеня не зможе встояти. — Вона поклала котячі ласощі до свого кошика. — Я оце подумала, що тобі треба якось назвати її. Як ти її кликатимеш?

— Я назвала її, коли вперше побачила, — зізналася Емі. — Її звати Місті, бо вона так містично з'явилася з туману. — Дівчинка взяла пачку інших котячих ласощів і додала в Лілін кошик. — Візьмімо й такі, якби ця кицька на обгортці стала кошеням, була б точнісінько як Місті.

— Дуже-дуже гарна, — сказала Лілі.

— Вона така, — кинула Емі. — Я так сподіваюся, що сьогодні вдень вона повернеться і ти побачиш її! Ой, дивися, мама махає рукою, щоб ми поспішили.

Еміна мама чекала їх біля крамниці.

— Боже, тобі треба так багато котячого корму! — зауважила вона Лілі, коли дівчатка вийшли з крамниці.

Лілі захихотіла.

— Стелла дуже жадібна, — сказала вона, підморгуючи Емі чи намагаючись моргнути; їй це не надто добре вдавалося: виходила якась гримаса.

— Лілі, все добре? — запитала Еміна мама. — Тобі щось потрапило в око?

Емі вибухнула сміхом, а її мама похитала головою.

— От ви, дівчатка. Іноді розмірковую: мені, мабуть, пощастило, оскільки не знаю, що ви задумали.

Емі й Лілі усміхнулися одна до одної. Секрети — це так весело, а цей був достоту найкращий з усіх, що вони колись мали.

Дівчатка тишком винесли котячий корм у сад, поки Еміна мама готувала їм чай.

— Ого! — Лілі глянула на будиночок на дереві. — Це твій тато збудував? Він просто геній!

— Славно, еге ж? — погодилась Емі. Лілі видряпалася на драбину й оглянула будиночок ізсередини, особливо захопившись книжковою полицкою та великим фіолетовим кріслом-мішком.

— Ну що, розпаковуймо! — Емі нетерпляче розірвала фольгову пачку з котячими ласощами. — Думаю, можна розкласти їх уздовж гілки, яка майже торкається паркана. Я переконана, що Місті вискочить на неї.

Емі обережно висунулася з-за дверей, щоб насипати трохи котячих смаколиків на широку гілку знизу.

— Тепер трохи зачекаємо, — сказала вона, відступаючи.

Дівчинка висипала решту з паке- тика на порозі просто перед собою, а тоді сіла, обійняла коліна й задивилася в сад, шукаючи крихітний чорний силует.

Емі й Лілі збиралися поводитися зовсім тихо, щоб не налякати кошенятко, та не змогли втриматися від базікання. Вони саме обговорювали, чому Люк Армстронг із класу місіс Дейл такий лихий, коли Емі несподівано схопила Лілі за руку.

— Дивися! — наказала вона напівшепотом.

— Ой! — тихенько пискнула Лілі від хвилювання. — Це вона?

— Здається, так.

Емі нахилилася, щоб виглянути далі на паркан, де чорна тінь дерлася по гілках плюща.

— Так, це вона! Ой, сподіваюся, вона відчує запах котячого печива.

Звісно, кошеня, яке пробиралося крізь листя, ковзаючи лапами по тоненьких гілочках, відчувало його. Воно було страх яке голодне. Чарлі, як завжди, крав усю її їжу, і ніхто, здається, цього не помічав. Сара постійно була заклопотана, а місіс Джонс не дуже добре почувалася й здебільшого відпочивала в кріслі. Доволі часто на її колінах сидів Чарлі, і бабуся гладила його, а кошеня жалібно позирало з-під дивана чи виглядало з-під книжкової шафки.

Однаке тепер киця відчула запах чогось ароматного, приємного, і її шлунок злегка забурчав. Вона нетерпляче бігла парканом. Ой, запах ставав дедалі сильнішим і кращим.

Аж от кошеня зупинилося й завагалось на паркані. Там була вона —

вчорашня дівчинка! А з нею ще одна. Кошеня насторожено спостерігало за ними.

Тоді дівчинка, яку воно бачило раніше, протягнула маленький пакетик, щось висипала з нього. Урешті кошеня зрозуміло, що саме звідти долинає чудовий запах. Кінчик його маленького рожевого

язичка висунувся, воно було таке голодне.

Емі не могла стримати сміху. Кішечка була така мила з висунутим язичком. І мала доволі кумедний вигляд.

Кошеня поклато передні лапки на гілку дерева, і дівчатка обмінялися схвильованими поглядами. Тоді воно вистрибнуло й знайшло перші шматочки котячих ласощів. Воно згризло їх за кілька секунд і поспішило вперед, винюхуючи ще. Діставшись до кінця гілки, киця знайшла ще шість шматочків, потім зупинилася й стривожено глянула на Емі й Лілі. Вона бачила й носом відчувала багато ласощів просто перед ними.

Емі зітхнула.

— Мабуть, маленька надто налякана, щоб підійти ближче, — прошепотіла вона.

Ураз кошеня вискочило на драбину від будиночка на дереві, Емі й Лілі затамували дух. Не зводячи очей із дівчаток, киця почала поїдати ласощі з порога. Коли вони закін-

чилися, кошеня облизало місце, де вони були, а тоді з надією підняло голову.

— Вона й досі голодна! — сказала Емі. — А розпакуймо ще один пакет.

— Нізащо, — похитала головою Лілі. — Їй стане зле. Ціла пачка — більше ніж їй потрібно!

Емі простягла руку до кошенятка, яке зосереджено дивилося на неї. Вона ніжно почухала його за вушками, і киця майже заплющила очі від задоволення.

— Привіт, Місті, — прошепотіла Емі.

Розділ 5

Кошеня сиділо й трохи нервувалося, і коли Емі, а потім і Лілі його гладили, воно все ще готувалося втекти.

— Хіба воно не прекрасне? — з гордістю запитала Емі.

— Це найкрасивіше кошеня, яке я бачила. Крім Стелли, — віддано додала Лілі. — О, Емі, воно замуркотіло!

Так і було. Емі саме чухала його за лівим вушком, а кошенятко заплющило очі й тихесенько муркотіло. Від муркотіння Еміна рука аж гуділа.

— Дівчатка, чай!

Кошеня розплющило очі. Воно зіскочило зі сходів і помчало по гілці назад, зістрибнуло на паркан та зникло вдалині.

— Бувай, Місті! — тихо гукнула вслід Емі. — І чого мама вирішила покликати нас саме тепер? — поскаржилася вона Лілі, коли вони спускалися з будиночка на дереві. — Можливо, Місті навіть дозволила б нам узяти її на руки.

Лілі кивнула.

— Вона справді приязна. Але маєш рацію, киця надміру худа. Коли я гладила її, відчувала ребра. Їй потрібен дбайливий господар, який добре годуватиме її.

Очевидно, що кошеня із цим погоджувалося. Наступного дня в той самий час воно повернулося до будиночка на дереві й Емі відкрила одну бляшанку з котячим кормом, купленим напередодні. Вона поклала його в стару пластикову миску, яку взяла з кухонної шафи, сіла на порозі будиночка на дереві й дивилася, як Місті поглинає корм. Киця знову дозволила Емі погладити себе і навіть поклала лапку дівчинці на ногу, наче хотіла вилізти їй на коліна.

— Ти знову йдеш у будиночок на дереві? — запитала мама. — Але ж надворі дощ! Не думала, що ти його так любиш.

— Це мій найкращий подарунок! — Емі винувато захихотіла. Вона *справді* любила будиночок на дереві, але це була не головна причина, чого дівчинка проводила там так багато часу. Того тижня вона щодня, тільки-но поверталася додому, одразу ж поспішала в будиночок, щоб подивитися, чи є там Місті.

Емі накинула кофтинку з капюшоном поверх шкільної форми й пішла до будиночка на дереві. Драбина була слизька від дощу, тому дівчинка з обережністю піднялася нагору, зазираючи за паркан у пошуках маленького кошеняти. Але сьогодні котеня до неї не прибігло. Емі зітхнула. Мабуть, Місті ховається десь від дощу.

Дівчинка піднялася й відчинила двері будиночка на дереві. Вона збиралася посидіти в кріслі-мішку

й трохи почитати, водночас визи-
раючи через вікно, чи не йде Місті.

Проте крісло-мішок було вже за-
йняте.

Маленьке кошенятко з мокрою від
дощу та блискучою шерстю згорну-
лося бубликом і міцно спало.

Тепер, коли Місті дізналася, що в будиночку на дереві є м'яке й зручне місце для сну і що туди приходять Емі, щоб погодувати її, киця проводила там більшу частину дня, хоча вночі все одно поверталася спати до місис Джонс. Уперше вона залізла до будиночка крізь напіввідчинене вікно, щоб сховатися від дощу, і, здається, Емі не заперечувала. Насправді дівчинка видавалася дуже задоволеною й дуже довго її гладила. Тепер вікно завжди було прочинене, щоб кошеня могло залізти всередину, а там на нього постійно чекала миска з котячими хрускітками чи іншими ласощами.

— Не знаю, може, мені здається, але ти стала повнішою, — з любов'ю сказала Емі кошеняті через тиждень після того, як уперше знайшла його в будиночку на дереві. Вона погладила маленький чорний животик

кішечки, яка сонно лежала в неї на колінах. — Ти гладшаєш, Місті?

— Мур-р-р-р, — кошеня замуркотіло й позіхнуло. Потім затишно вместилося на колінах у Емі й відчувало себе як удома. Воно давно вже так не почувалося.

Емі ніжно погладила кицю, мріючи про те, щоб Місті й справді була її.

— Залишайся тут, кошеня, — пробурмотіла вона. — Тепер це й твій будиночок на дереві.

Однак вже сутеніло, й Емі знала, що скоро їй доведеться йти додому та залишити котенятко на самоті.

— Емі! Твій чай холоне! — пролунав мамин голос з-під будиночка на дереві.

Дівчинка підстрибнула, а Місті схопилася з її колін.

Вона чула, як мама підіймається драбиною. У паніці Емі накинула на Місті кофтину з капюшоном. Вона не могла виказати секрет зараз — не тоді, коли Місті була майже її. Мама ніколи не дозволить їй узяти кошеня.

Еміна мама просунула голову в двері.

— Я кличу тебе цілу вічність!

— Вибач!

Емі швидко встала й підійшла до мами, сподіваючись, що та не побачить, як звивається кофтина з капюшоном позаду неї. Вона спустилася драбиною слідом за мамою.

Місті вилізла з-під кофтини й сердито обтрусилася шерстю. Навіщо Емі це зробила?

Кошеня пробралася до дверей будиночка на дереві й дивилося, як

Емі йде вздовж
саду до будинку. Місті
прослизнула гілкою, зістрибнула на
паркан, а звідти — в Емін сад. Трима-
ючись поодаль, вона побігла за Емі.
Але щойно киця підійшла до будин-
ку, як дівчинка зачинила двері.

Місті сумно стояла за дверима.
Вона дуже хотіла б зайти до будинку
разом з Емі. Адже цей дім видавався
теплим і доброзичливим.

Поруч із кухонним вікном росла
велика магнолія, і Місті видерлася
по стовбуру на гілку, а потім пере-
стрибнула на підвіконня. Звідти їй
було видно Емі та двох інших лю-
дей, які сміялися й їли.

Їжа смачно пахла. Кошеня нявкнуло, сподіваючись, що Емі побачить його й впустить. Але чоловік, який сидів найближче до вікна, встав і підійшов подивитися.

— О, кіт! — засміявся він. — Маленьке чорне кошеня. Емі, ходи — подивишся!

Емі скочила з-за столу й, побачивши Місті, випадково зачепила на столі свою склянку із соком. Та впала на підлогу й розбилася. Еміна мама підвелась і зітхнула.

Місті скочила назад на гілку, ховаючись у густій темряві, і дивилася, як вони прибирають. Їй хотілося бути там, із ними, але здалося, що Емі засмутилася, коли побачила її. І кошеня не розуміло чому. Місті якийсь час спостерігала за ними, а потім Емі зникла, світло погасло. Тоді киця сумно попленталася садом, щоби повернутися до будиночка на дереві. Але цього разу кошеня не спало в кріслі-мішку — воно згорнулося бубликом на кофтині з капюшоном. Вона пахнула Емі.

— Учора ввечері мама піднялася до будиночка на дереві й ледь не побачила Місті! — розповідала Емі подрузі Лілі в п'ятницю вранці перед

школою. — Довелося накинути на неї свою кофтину з капюшоном. Бідолашна! А потім вона несподівано опинилася біля вікна й її побачив тато! — Вона зітхнула. — Це весело — потайки мати кошеня, але не хотілося б увесь час його ховати. Було б чудово мати можливість узяти Місті із собою додому. Я хотіла б, щоб вона спала на моєму ліжку, як Стелла спить на твоєму.

— Це прекрасно, — визнала Лілі. — Вона гріє мені пальці на ногах. Як думаєш, мама з татом справді не дозволять тобі залишити її в себе?

Емі замислено похитала головою.

— Навіть не знаю. Я так довго просила кошеня... Якби вони планували дозволити мені його взяти, то давно зробили б це, правда ж? Не думаю, що вони змінили свою думку.

— Але вона така мила!

— Може, варто розповісти їм про Місті? А якщо вони змусять мене віддати її в котячий притулок? — Емі здригнулася при цій думці.

Попри це, дівчинка не могла перестати уявляти, як було б чудово згорнутися бубликом і спати з власним маленьким кошенятком. Вона мусить вигадати спосіб...

— Це блискуче! — схвильовано мовила Лілі й розстелила свій спальний мішок на підлозі будиночка на дереві. — Я так рада, що мама дозволила мені залишитися на ніч. Ти справді думаєш, що Місті прийде й спатиме з нами?

— Думаю, вона іноді ночує тут. Учора ввечері я намагалася виче-

сати всю котячу шерсть із крісла, а сьогодні вранці її стало ще більше. Тож вона, мабуть, була тут...

У школі Емі придумала план зі спільною ночівлею, і дівчатка благали своїх мам дозволити їм зробити це тієї суботи. Ліліна мама трохи хвилювалася, що вони змерзнуть, але коли Лілі нагадала їй про спеціальні спальні мішки, які вони купили для походу, вона врешті-решт погодилася. У неї навіть був запасний мішок для Емі!

— Це ще краще, ніж похід! О, я дуже сподіваюся, що Місті приїде, — схвильовано мовила Лілі й залізла в спальний мішок.

Емі кивнула й глянула у вікно зі свого спального мішка. Було дуже темно й важко щось розгледіти — особливо чорне кошеня. Місті провела весь день у будиночку на дереві, але

коли Емі принесла туди речі, щоб підготуватися до ночівлі, кицька втекла.

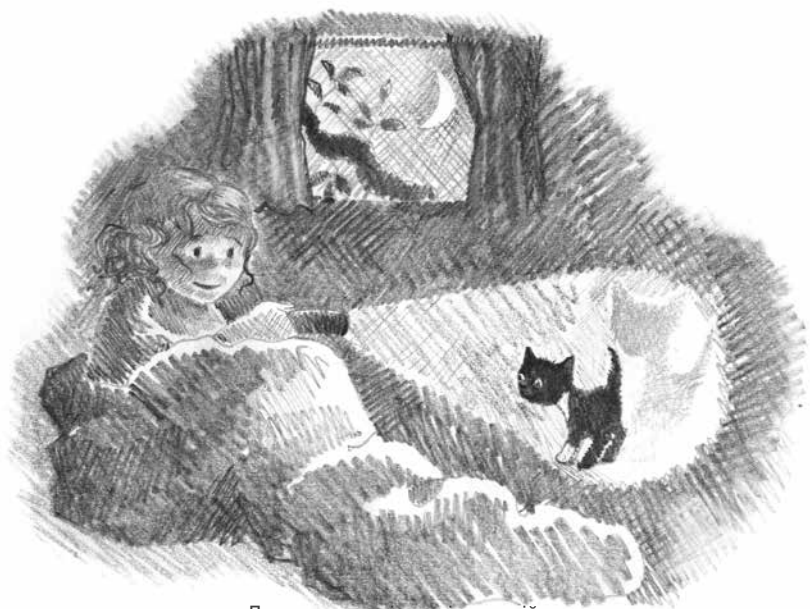
Дівчатка довго розмовляли при світлі ліхтариків, але постійно позіхали, оскільки було вже пізно.

— Не думаю, що вона прийде, — сумно сказала Емі, коли годинник показував уже десяту годину.

— Не хвилюйся. — Лілі обняла її. — У будь-якому разі це чудова ночівля. Може, ми побачимо її вранці.

Емі кивнула, але почувалася розчарованою. А коли Лілі стала дедалі більше позіхати, а потім заснула, дівчинка відчула себе самотньою. Дув вітер, і вона чула скрип гілок. Здавалося, що вночі будиночок на дереві хитається сильніше, хоча дівчинка не розуміла, чому це так. Емі лежала з ліхтариком, світло якого колом відбивалося на стелі, і хвилювалася за Місті. Де вона була цієї холодної ночі? Чи хтось піклується про неї?

Несподіваний стукіт змусив її злякано скрикнути, і вона повернула ліхтарик. Промінь світла спіймав пару зелених очей, що світилися й здивовано дивилися на неї.

— Місті! Ти прийшла!

Кошеня замуркотіло від захоплення, побігло по дошках, застрибнуло на Емін спальний мішок і почало нетерпляче перебирати по ньому своїми маленькими наполегливими лапками.

Емі знову лягла й позіхнула.

— Я така рада, що ти тут, — пробурмотіла вона.

Місті згорнулася бубликом біля Еміного плеча, наполовину сховавшись у спальний мішок. Було дуже тепло. Вона теж дуже раділа, що опинилася тут.

Емі ніжно гладила Місті, і незабаром вони вже міцно спали.

Розділ 6

— О, Емі, вона тут!

Дівчинка сонно закліпала й подивилася на Лілі, яка сиділа у своєму спальному мішку. На її грудях лежало щось тепле, пухнасте й важке, і Емі згадала про свою пізню нічну гостю. Місті залишилася на всю ніч!

— Вона прийшла невдовзі після того, як ти заснула. — Емі раптом

сіла, і Місті пискнула. — Лілі, котра година? Моя мама! Вона сказала, що вранці принесе нам сніданок.

Очі Лілі розширилися.

— Здається, ми встали запізно. — Вона підійшла до дверей і відчинила їх. — О ні, вона йде садом! З тостами!

— Байдуже, чи є в неї тости! Що нам робити?

Однак вони обидві були сонними й хихотіли від захоплення через Місті, тож єдине, що Емі могла придумати, — накинути на кошени спальний мішок. Це не сподобалося Місті. Вона обурено звивалась, і коли Еміна мама піднялася драбиною, киця висунула голову.

— Привіт, дівчатка! Ви добре спали? — усміхнулась Еміна мама. — Я подумала, що ви, мабуть, голодні. — Потім вона помітила Місті, і її очі розширилися. — Емі, це кіт?

— Це кошеня, — відповіла Емі, притискаючи Місті до себе.

— Звідки воно взялося? — здивовано запитала мама.

— Я знайшла його, — захищаючись, мовила Емі. — Воно бездомне. Я піклуюся про нього.

— Але воно мусить мати власника. О, Емі, думаю, ми мусимо поговорити про це з татом. Повертайся до будинку, негайно!

Емі незграбно спустилася драбиною, а Місті ще тулилася до її піжами. Кошеня тремтіло, наче розуміло, що щось не так.

Емін тато сидів за столом і пив чай. Коли він помітив, що Емі тримає на руках Місті, він здивовано подивився на неї.

— Емі, це не те кошеня, яке нещодавно було біля вікна? — запитав він і підвівся, щоб краще роздивитися.

Місті нервово зашипіла, коли цей великий чоловік зненацька навис над нею.

— Вибач, кошенятко. Я не хотів тебе налякати. Воно миле, правда ж?

— Але проблема в тому, чие воно! — промовила Еміна мама.

— Місіс Гріффітс, не думаю, що Місті комусь належить, — втрутилася Лілі.

— У неї є ім'я? Емі, ти дала їй ім'я? — Еміна мама недовірливо на них подивилася. — Значить, воно тут не вперше? Чи довго ти тримаєш це кошеня у своєму будиночку на дереві?

— Я не тримаю його там. Воно просто прийшло! Уперше я побачила його кілька тижнів тому. Одразу після мого дня народження. Але я не знаю, чи часто кошеня там спить.

Мама повернулася до Лілі.

— То ось навіщо ти купила котячий корм! Він був для цього кошенятка? — запитала вона.

— Та-ак, — винувато зізналася Лілі.

Мама зітхнула.

— Емі, не можна годувати чужого кота! Ми ніколи його не позбудемося, якщо ти його годувала. Треба знайти господаря цього малюка.

— У нього нема господаря! — за-протестувала Емі.

— Мусить бути, — твердо наполягала мама.

— Правда, нема. Кошеня бездомне. Воно справді нічیه. У нього навіть нема нашійника. І поглянь-но, яке воно худе! — Емі зробила паузу й подивилася на Місті. — Ну, тепер воно не таке, але це тільки тому, що я годувала його. Мамо, воно було дуже худе, правда! Запитай у Лілі.

Еміна мама сіла на стілець.

— Я знаю, що ви обидві до цього причетні, — не вгавала вона. — Не можу повірити, що ви ховали чуже кошеня!

— Вибачте, місіс Гріффітс... — про-
бурмотіла Лілі.

Емі, засмутившись, обійняла її.
Вона не хотіла, щоб у подружки вини-
кли проблеми.

Емін тато присунув стілець і ковт-
нув чаю.

— Добре. Не засмучуймося, — сказав він. — Дівчатка, сідайте й розкажіть нам, що сталося з кошеням.

Емі сіла біля батька. Вона подивилася на маму й вирішила, що змусить її зрозуміти.

— Попервах Місті дуже нервувалася. Минуло чимало часу, перш ніж вона дозволила мені взяти її на руки. Кицька була дуже налякана. Навіть якщо в Місті і є господар, то він не піклувався про неї як слід.

Місті поставила лапки на стіл і з надією стала принюхуватися до татового чаю.

Тато засміявся.

— Здається, вона голодна. Може, дати їй трохи молока? Оскільки Емі годувала її, це вже нічого не змінить.

Еміна мама зітхнула, але дівчинка похитала головою.

— Ні, тату. Котам не можна пити молоко. Від нього у них розладнується травлення. Але можна дати їй трохи води. І якщо ти не проти, я піду й принесу бляшанку корму з будиночка на дереві.

Місті з надією нявкнула, й Емін батько кивнув.

— Вона знає, що ти щойно сказала. Тоді йди.

Коли Емі з Лілі повернулися, Місті сиділа в тата на колінах.

— Тату! Я не знала, що ти любиш котів!

— Вона була досить рішучою. — Він знизав плечима. Але тато всміхався й дуже ніжно гладив Місті по голові, неначе добре знав, як поводитися з кошеням.

Емі спостерігала за ним, широко розплющивши очі. Батьки завжди стверджували, що в неї не буде

кошеняти, тож вона думала, що вони не люблять котів. Утім, коли Місті сиділа в тата на колінах, він видавався дуже щасливим. Емі з надією глянула на нього, а потім обмінялася з Лілі задумливим поглядом.

Цієї миті Місті легко зістрибнула з татових колін, делікатно обійшла стіл, підійшла до мами, сіла й благально на неї подивилася. Її блискучі зелені очі були величезними, як тарілочки.

— Вона чарівниця! — засміявся Емін тато. — Вона хоче залишитися.

— Залишитися! Ми не можемо її залишити! Я не можу повірити, що ти здаєшся! — запротестувала Еміна мама. — Так, вона мила, але ми вирішили, що Емі ще замала, щоб доглядати домашніх тварин.

— Поки що вона непогано доглядає за цією тваринкою, — зауважив Емін тато. — Я не знав, що котам не можна пити молока. А це дуже мила маленька кішечка. — Місті з надією нявкнула до Еміної мами.

— У будь-якому разі краще її погодувати, — похитала головою мама. — Очевидно, що вона голодна.

Емі зсадила Місті зі стола й поставила на підлогу. Мама взяла стару миску, відкрила бляшанку з котячим кормом і стала його висипати. Місті замуркотіла й потерлася головою об її ногу, і мама здивовано розсміялася.

Вона похитала головою:

— Ніколи не думала, що скажу це, але хай буде так. Ти можеш залишити її тут, поки що. Якщо ми дізнаємося, що насправді кішка належить

комусь іншому, вона одразу ж повернеться назад! А я зателефоную ветеринарові й запитаю, чи ніхто не запитував про загублене кошеня. Згода?

Емі обійняла маму.

— Так. Але я впевнена, що в неї нема господаря. — Потім вона подивилася на кошеня, яке жадібно поглинало їжу. — Це твій новий дім, Місті!

Розділ 7

Упродовж наступних кількох днів навіть Еміна мама звикла до думки про те, що в них є кішка. Місті була надзвичайно мила й дуже слухняна. Мама дівчинки хвилювалася, що кошеня ходитиме в туалет по всьому будинку, але тато пішов і купив лоток. Незабаром Місті показала, що вона прекрасно привчена до туалету.

— Не думаю, що вона народилася на вулиці, — виснувала Еміна мама й полоскотала Місті під підборіддям. — Вона така товариська. Я все ще хвилююся, що це чиясь домашня улюблениця.

Емі склала руки й насупилася.

— Ну, цей хтось не любив її так сильно, як ми! — Вона зітхнула. — Добре-добре, мамо. Обіцяю. Якщо хтось скаже, що вона загубилася, ми повернемо її. — Але дівчинка була впевнена, що цього не станеться.

Місті й Емі, як і раніше, збавляли багато часу в будиночку на дереві. Це було улюблене місце Місті, а Емі подобалося згортатися там бубликом разом із нею. Але щойно кішка довела, що вміє користуватися лотком, їй дозволили ходити по всьому будинку. Місті подобалося досліджувати його — у будинку знайшлося безліч

теплих, затишних місць. На Еміновому татові було дуже зручно сидіти. Кошеняті навіть дозволили спати на ліжку дівчинки, бо йому не подобалося, коли його зачиняли на кухні. Його залишили там найпершої ж ночі в будинку, але Місті несамовито нявкала, тож зрештою Еміна мама поступилася. Тепер кошеня спало, притулившись до Емі, а іноді блаженно згорталося бубликом у ногах дівчинки.

Емі витратила останні гроші, які залишилися від її дня народження, на іграшки та рожевий нашійник, який гарно вирізнявся на чорному хутрі кошеняти.

Місті все ще пам'ятала свій старий будинок і місіс Джонс, але вона знала, що тепер належить Емі.

Місіс Джонс сиділа в кріслі, дивилася на палісадник і гладила Чарлі. Але вона була сумна.

— Уже тиждень я не бачила Джет, — прошепотіла вона сіамському котові. — Вона й раніше тільки приходила та одразу кудись ішла, тому я й не помітила. А тепер вона навіть не приходить їсти. — Бабуся стурбовано подивилася на Чарлі. — Мушу сказати, Чарлі, ти став трохи важчим, аніж був. Ти їв їжу Джет?

Вона м'яко зіштовхнула його зі своїх колін і встала, опираючись на палицю. Місіс Джонс повільно пішла на кухню, а Чарлі побіг за нею.

— Саро, коли ти востаннє бачила Джет? — запитала місіс Джонс і сіла на кухонний стілець.

Її донька здивувалася.

— Ой. Не знаю, мамо. — Вона глянула на миски з котячим кормом —

обидві були порожні. — Ну, вона з'їла свій сніданок, тож, мабуть, була тут сьогодні вранці, хоча я її не бачила. — Жінка всміхнулася, коли Чарлі терся коло її ніг. — Шкода, що ми не можемо запитати його!

— Гм. — Місіс Джонс насупилася. — Не думаю, що його треба запитувати. Зрозуміло, хто їв їжу Джет. Подивися, як він погладшав!

Сара похитала головою.

— Ні. Не може бути!

— Саро, я не бачила Джет уже цілий тиждень. А до цього вона була така налякана й полохлива, що я лише іноді бачила її тут. Думаю, Чарлі її залякав.

— Чарлі не такий, справді... — Але Сара була трохи стурбована.

— Це не його провина, — сказала місіс Джонс. — Зрештою, це його дім. Але ми мусимо знайти Джет. Я мала зрозуміти, що відбувається, але через ці нові таблетки, які мені прописав лікар Джексон, я дуже втомлююся. Бідолашна Джет! Вона, напевно, вже вмирає з голоду. Кішка зовсім не знає цієї місцевості... Вона могла заблукати, або її навіть могла збити машина. — При цій думці, яку вона проговорила вголос, місіс Джонс здригнулася.

Сара підійшла й обійняла її, щоб заспокоїти.

— Не хвилюйся, мамо, ми знайдемо Джет. Я переконана, вона не могла піти далеко.

Якось, через два тижні після ночівлі в будиночку на дереві, Емі й Лілі поверталися зі школи й безупинно розмовляли, а їхні мами йшли позаду.

— На цих вихідних тато планує поставити котячі дверцята, — радісно повідомила Емі подрузі.

Проте Лілі нічого не відповіла. Емі озирнулася й зрозуміла, що Лілі біля неї не було. Подруга зупинилася й дивилася на щось прикріплене до ліхтарного стовпа, який вони щойно проминули.

Емі повернулася, щоб теж глянути, на що ж утупилася Лілі.

— Що це? О ні...

Це було оголошення з фотографією маленького кошенятка й написом: «ЗАГУБИЛОСЯ. Джет, чорне кошеня. Будь ласка, перевірте сараї та гаражі, можливо, воно в пастці. Зв'яжіться з місіс Сільвією Джонс, якщо ви бачили нашу кішку». Внизу зазначено номер телефона та адресу.

Емі заціпеніло дивилася на оголошення.

— Як ти гадаєш, це Місті? — прошепотіла вона до Лілі.

— Вона дуже схожа на неї, — сумно визнала Лілі. — І провулок Роуз-Трі-Клоуз за рогом від вас.

Еміні очі наповнилися слізьми.

— Я не хочу її віддавати, — пробурмотіла вона. — Це несправедли-

во. Місті не любить цю місіс Джонс, хоч ким вона була. Місті точно її не любить, інакше не стала б жити з нами. І згадай, якою худю вона була, коли ми вперше її побачили, — мабуть, та жінка не піклувалася про неї як слід!

Лілі кивнула.

— То що робитимеш?

Емі подивилася на оголошення.

— Я можу просто вдати, що не бачила його. Та місіс Джонс не заслуговує, щоб їй віддавали Місті, — я не почуватимуся винною. — Потім вона знову глянула на фотографію Місті. — Хіба трохи...

Дівчинка подивилася на дорогу. Її мама й Ліліна мама вже майже наздогнали їх. Вона могла б просто зірвати оголошення, тоді мама ніколи не дізнається... Але коли мати підійшла, Емі побачила, що в руках у неї інше оголошення, яке вона, мабуть, узяла десь далі вулицею.

— О, Емі. Ти теж це бачила. Мені дуже шкода, але, здається, Місті таки має дім.

— Але звідки ми знаємо, що це вона? — прошепотіла Емі.

— Вона справді дуже схожа, — м'яко відказала мама.

— Їй не подобався її старий дід, інакше вона не втекла б. Тепер вона наша. Тато навіть планує поставити котячі дверцята!

— Я знаю, Емі. Але хтось за нею сумує. Та місіс Джонс...

— Вона не заслуговує кошеняти! — Емі пирхнула, і Лілі стиснула їй руку.

— Ми мусимо віднести її назад, — наполягала мама. — Ти ж пам'ятаєш, про що ми домовлялися.

Емі на мить замовкла. Вона нічого не могла заперечити.

— Я знаю. Але думаю, що це неправильно.

Місті не було в будинку, вона не бігла до дверей, вітаючись із ними нявканням, як зазвичай.

— Може, вона в будиночку на дереві, — припустила Емі. Усередині в неї ще росло маленьке зернятко

надії. Якщо вона не зможе знайти Місті, не доведеться її віддавати, правда ж?

Емі вибігла в сад і вилізла в будиночок на дереві, але там було порожньо. Дівчинка сіла в крісло-мішок. Воно було тепле, неначе ще мить тому там лежала згорнута бубликом Місті.

— О, Місті, як шкода, що я не тримала тебе в таємниці, — прошепотіла вона. — Будь ласка, не приходь!

Однак тут вона почула знайомий стукіт дощок будиночка на дереві — це зістрибнула з гілки Місті. Коли кошеня підбігло до Емі й застрибнуло їй на коліна, по щоках дівчинки потекли сльози.

Місті з любов'ю потерлася головою об Еміну руку, а потім поклала лапки на її плече й своїм маленьким шорстким язичком злизала мокрі доріжки від сліз.

— Лоскотно! — Емі сміялась і плакала водночас. Вона обережно взяла її на руки. — Вибач, Місті, нам треба піти й знайти маму. — Емі знесла її з будиночка на дереві й понесла через сад. Місті задоволено муркотіла в неї на руках. Вона була зовсім не схожа на те перелякане кошеня, яке Емі побачила вперше. Це було так неправильно віддавати її!

— О, ти знайшла її! — Коли Емі відчинила двері на кухню, мама підійшла погладити Місті. — Будь ласка, Емі, не плач. — Але коли вона обіймала доньку, то сама ледь стримувала сльо-

зи. — Я теж не хочу віддавати її, але треба. Ти знаєш, що так треба. Слухай, почекаймо до завтра? І в тебе буде вечір, щоб попрощатися.

Дівчинка похитала головою.

— Ні. Це буде ще гірше. Треба йти тепер. Мамо, будь ласка, закінчімо це раз і назавжди.

— Добре. Я зателефоную за номером з оголошення. Роуз-Трі-Клоуз недалеко. Ми можемо просто віднести її туди, еге ж?

Емі кивнула й сіла з Місті за стіл, неуважно слухаючи, як мама пояснює комусь по телефону, що вони знайшли зникле кошеня. Тремтячими пальцями Емі стала знімати з кішечки рожевий нашійник. Місті більше не була Місті! У неї було інше ім'я.

— Вони дуже зраділи, коли дізналися, що вона в безпеці, — м'яко

повідомила їй мама. — Я сказала, що ми принесемо її.

Мама взяла сумку, і вони пішли. Емі міцно тримала Місті на руках, поки вони прямували їхньою вулицею, а потім іншою, до маленького провулка за рогом, Роуз-Трі-Клоуз.

Місті з цікавістю роззиралася навколо й не розуміла, що відбувається. Емі ніколи раніше не брала її на вулицю. А коли кицька зрозуміла, куди вони йдуть, раптово притисла вуха до голови. Чому Емі принесла її сюди? Коли вони йшли стежкою, вона виривалася з Емініх рук і злякано нявкала.

— О, мамо, вона не хоче! — запротестувала Емі, проте мама вже дзвонила в двері.

Двері відчинилися, і на гостей дивилася старенька бабуся.

— Джет! Це справді вона! Дуже дякую, що ви її знайшли!

Емі ледь стрималася, щоб не вигукнути: «Ні, її звати Місті!».

Натомість вона дивилася на брошку у вигляді маленького срібного кота із зеленими скляними очима, що була причеплена до бабусиного кардигана.

— Заходьте, будь ласка! О, Джет, де ти була?

Місіс Джонс погладила Місті, і кошеня розслабилося, замуркотіло й дозволило бабусі забрати себе в Емі.

Дівчинка відчула, що сльози знову навертаються їй на очі. Це дійсно власниця Місті. Це правда. Її маленьке кошеня належало комусь іншому.

Розділ 8

Місті почувалася дуже розгубленою. Вона знову була з місіс Джонс, але Емі теж була там. Кішка не могла зрозуміти, що відбувається. У місіс Джонс тепер був Чарлі, то навіщо Емі принесла її *сюди*? Але було так приємно, коли місіс Джонс знову взяла її на руки. Вона з любов'ю потерлася об бабусину щоку.

Місіс Джонс провела їх у вітальню й посадила Місті собі на коліна.

— Де ви її знайшли? — запитала вона і так вдячно їм усміхнулася, що Емі стала почуватися винною.

— Вона прийшла до Еміного будиночка на дереві, — пояснила мама. — Ми порозпитували сусідів, але ніхто не губив кошеняти. Насправді воно живе в нас уже кілька тижнів. Мені дуже шкода, ви, напевно, так хвилювалися.

Місіс Джонс кивнула.

— Я боялася, що вона загубилася або її збила машина. Розумієте, я щойно переїхала сюди до своєї доньки, тому Джет не дуже добре знає околиці. — Жінка почухала Місті за вухами, і кошеня блаженно витягло лапки. — Вона весь час десь ходила, і ми її майже не бачили, а потім зникла. Я поду-

мала, що Джет зайшла надто далеко й загубилася.

Мама подивилася на Емі, а Емі втупилася на килим, почуваячись нещасною й винною. Місіс Джонс майже не бачила кошеняти, бо Емі переманила його до себе. Вона була така дурна! Мама мала рацію, вона на правду вкрала чужу кішку.

— Емі дуже добре про неї піклувалася, — запевнила мама, обіймаючи доньку. — Ми завжди думали, що вона ще замала для догляду за домашньою тваринкою, але, коли побачили, як вона поводить себе з вашою кішкою, змінили свою думку. Ми обов'язково заведемо своє кошеня. Я серйозно, — пошепки сказала вона Емі. — Ми так пишаємося тобою.

За дверима почувся тупіт ніг, і враз Місті напружилася. Вона забула! Тут було дуже тихо, майже так, як раніше, коли вдома була тільки місіс Джонс. Але тепер додому прийшли Міллі й Ден!

— Бабусю! Бабусю! О! Джет повернулася! — До кімнати вбіг маленький хлопчик і спробував схопити Місті.

Емі аж дух перехопило, коли вона побачила, як Місті притулилася

до місіс Джонс. За ним прибігла маленька дівчинка й спробувала відштовхнути свого брата, щоб і собі дотягнутися до кошеняти.

— Обережно, Ден! Міллі, обережніше! Ви налякаєте її, — кричала місіс Джонс. Діти перестали штовхатися, коли в кімнату зайшла їхня мати. — Це мої внуки. Вони теж сумували за нею, — пояснила місіс Джонс Емі та її мамі. — А це моя донька Сара.

Сара захоплено всміхалася.

— Я дуже рада, що ви її знайшли. Ми всі так хвилювалися.

Емі стривожено подивилася на Місті, чи Джет, як її тепер годилося б кликати. Вона притулилася до місіс Джонс, її вуха сіпалися від страху. Емі подумала, що діти дуже галасливі, і вона навіть уявити не могла, що відчуває кішка.

— Ми краще підемо, а кошенья хай призвичаюється, — сказала Еміна мама.

— Будь ласка, можна ваш номер телефона. Я хотіла б набрати вас і розповісти, як справи в Джет. Щиро вам дякую. — Місіс Джонс підвелася, притиснувши Джет до плеча, і провела їх у коридор. — Господи! Джет, що сталося?

Кошенья блискавично видерлося по плечу місіс Джонс і, ледь не перевернувши вазу, застрибнуло на верхню полицю. Воно розпустило хвоста й притисло вуха. Тут був Чарлі!

— О, у вас є ще один кіт! — вигукнула Емі, побачивши гладкого сіамського кота, який ішов коридором і дивився на її маленьку Місті.

— Так, це Чарлі, кіт моєї доньки. Інколи вони із Джет не дуже добре

ладнають. Але я переконана, що тепер, коли вона повернулася, вони помиряться.

Спостерігаючи за тим, як Місті сердито сичить зі свого безпечного місця на полиці, Емі подумала, що, здається, вони зовсім ніколи не ладнали.

— Ти молодець, Емі, — мовила мама, коли вони йшли додому. — Я серйозно сказала, що в тебе буде своє кошеня.

— Дякую, — прошепотіла Емі. — Але не тепер, — додала вона.

Емі знала, що мала би бути щасливою, думаючи про власне кошеня. Але тієї миті вона згадувала тільки про Місті, про те, як її налякали галасливі діти, що простягали до неї свої руки, і як її наполохав той сіамський кіт. При думці про це дівчинці хотілося плакати. Коли вона вперше побачила Місті на руках у місіс Джонс, то подумала, що помилилася й Місті справді належить бабусі. Але тепер вона не була в цьому впевнена. А якщо цей сіаμεць

крав усю їжу Місті, і тому кошения було таке худе? Вона не здивувалася б. Дівчинка була майже переконана, що Місті втекла через Чарлі. А тепер Емі віддала її назад.

Місті стрілою пролетіла через вітальню, прямуючи до свого сховку під книжковою полицею. Але вона не змогла туди залізти! Киця шалено звивалася, але за два тижні доброго харчування вона виросла й зробилася занадто великою, щоб поміститись у своєму сховку. Чому Емі залишила її тут? Вона повернеться? Місті затремтіла й повернулася мордочкою до Чарлі, який просто наступав їй на хвоста. Вона зухвало засичала й провела своїми маленькими кігтиками

по його носі. Але він був такий великий! Одним помахом своєї довгої коричневої лапи він покотив її по килимку, а потім стрибнув на неї.

— Боже праведний! Мамо, вона вже б'ється із Чарлі! Годі тобі! Шкідливий кіт! — Сара спробувала розборонити двох котів, а вони дряпалися й шипіли.

Місіс Джонс встала зі стільця й спробувала допомогти.

— Джет, Джет, ходи сюди. О, він її ображає. — Вона відштовхнула Чарлі ціпком і нахилилася, щоб узяти на руки маленьке кошеня. — О, Боже... — Місіс Джонс знову сіла, і в її руках кошеня було немов клубок тремтячого чорного хутра.

— Чарлі не подобається, що не можна користуватися котячими дверцятами, тож він і сердиться, — пробурмотіла Сара й взяла Чарлі на

руки. Вона тримала його, а кіт звивався й шипів на Джет.

— Я знаю, але якщо ми випустимо Джет, вона може знову втекти. Ми мусимо тримати її в будинку, аж поки вона почне думати, що це її будинок, — місіс Джонс ніжно погладила кошеня.

Сара зітхнула.

— Нам доведеться тримати їх окремо, поки вони звикнуть одне до одного.

Місіс Джонс занепокоєно подивилася на кошеня, яке все ще тремтіло в неї на колінах.

— Можливо, я помилилася, коли запевнила, що ти подружишся із Чарлі... Напевно, я просто була дуже рада, що ти повернулася. Бідолашна маленька Джет. Що ж робити з вами обома?

Через кілька днів Емі лежала після школи в будиночку на дереві. Вона поклала голову на крісло-мішок. На ньому скрізь були маленькі чорні шерстинки. Дівчинка підняла голову й побачила, що на полиці залишилась одна банка котячого корму, яку вона забула занести до будинку. Це все, що в неї залишилося від Мі-

сті, — корм і нашійник, який лежав на тумбочці.

Мама постійно нагадувала, що їй потрібне інше кошеня, а Лілі купила подрузі журнал про котів, щоб вона могла вибрати собі породу. Але Емі навіть не могла думати про таке. То було б наче вона зраджує Місті — зраджує знову й знову, бо Емі була переконана, що вони вчинили неправильно, коли віднесли Місті додому. Вона постійно прислухалася, чи не чути стукіт по дерев'яних дошках — це означало б, що Місті повертається до неї. Але нічого не було. Вона думала, що місіс Джонс замкнула кицю, щоб та більше не втікала.

Минуло п'ять днів. Майже тиждень. Може, через тиждень вони дозволять Місті виходити в сад? Може, вона знову піде по парка-

ну й Емі зможе хоча б погладити її? Адже це нікому не зашкодить, правда? Якщо Емі не годуватиме її, ніхто не зможе сказати, що вона намагається принамити її назад. Їй достатньо буде просто бачити її. Єдине, чого вона хотіла, — знати, що з Місті все гаразд.

Мама покликала її на обід. Емі спустилася сходами й із надією оглянула паркан, але Місті не бігла до неї.

Емі сіла за кухонний стіл, копирсалася в макаронах і дивилася на оголошення в газеті, які дала їй мама. «Кошенята, вік вісім тижнів. Смугасті та білі». Емі не хотіла білого кота. Вона хотіла чорного. Особливу чорну кішку.

— Саро, Чарлі повечеряв? Ми можемо впустити Джет? — Місіс Джонс заглянула на кухню із Джет на руках.

Чарлі подивився на неї й сердито зашипів. Він ще не доїв і не хотів, щоб це кошеня стояло біля його їжі.

— О, Чарлі, — зітхнула Сара. — Вони не стали краще ладнати, ні?

Місіс Джонс похитала головою.

— Я починаю сумніватися, чи правильно вчинила, — зізналася вона. Її голос був сумний. — Можливо, мені слід було дозволити тій маленькій дівчинці залишити її в себе. Коли вона принесла Джет, було видно, що в неї розбите серце.

— Але ти сумувала б за нею! — заперечила Сара.

— Звичайно, сумувала б! Але думаю, що про неї добре піклуватимуться. А в нас є Чарлі. Він чудовий

хлопчик, просто не хоче ні з ким ділити свій будинок...

Сара кивнула.

— О, він попоїв. — Вона підняла Чарлі, віднесла його до дверей і виставила надвір.

Місті дивилася, як Сара відчиняє двері, і її вуса затремтіли від миттєвого збудження. Паркан! А за парканом на неї чекали сад, будиночок Емі й сама Емі.

Вона шалено вивернулася, зробила величезний стрибок і вирвалася з рук місіс Джонс. Не встигла Сара зачинити двері, як та вискочила надвір.

Вона повертається додому.

Емі зітхнула й затримала погляд на своєму домашньому завданні. Вона

має написати про своє улюблене місце, але єдине місце, про яке вона могла думати, — це будиночок на дереві, у якому в м'якому кріслі-мішку згорнулася бубликом Місті. Аж ось вона почула шарудіння біля кухонного вікна й підвела очі.

— Місті! — вигукнув тато, відірвавшись від каструлі, у якій саме щось помішував на плиті.

Емі побігла до дверей, щоб впустити її. Вона стала на коліна й узяла Місті на руки. Киця радісно муркотіла й терлася мордочкою об Емі.

Емі сміялася й плакала водночас.

— Вона повернулася, — пробурмотіла дівчинка, і Місті ніжно лизнула їй руку. Емін тато полоскотав кішечку під підборіддям, а потім підійшла мама й теж погладила її.

— Мамо, нам обов'язково?.. — жалібно запитала Емі. — Вона така рада, що знову тут.. — Дівчинка благально подивилася на тата, але він сумно похитав головою.

Мама зітхнула.

— Знаю. Я хотіла б залишити її в себе, але це було б несправедливо. Вона не наша. — Мама взяла слухавку.

— Місіс Джонс? Це Емілі Гріффітс. Так, боюся, Місті знову в нас. Вибачте, я маю на увазі Джет.

Емі сіла на кухонний стілець і погладила Місті, із жалем дивлячись на маму.

Тато поклав руку їй на плече, намагаючись утішити. Може, місіс Джонс кудись пішла, подумала Емі. Може, тепер не найкращий час повертати Місті й вони на одну ніч могли б залишити її в себе. Але це буде ще гірше. Тоді вона ніколи не зможе її віддати.

Місті обурено скривилася, коли на її голову впала сльоза, а потім іще одна.

— Справді? — Нотка здивування в маминому голосі змусила Емі звести очі. — Ну, якщо ви впевнені. Ми будемо дуже раді.

Емі запитально глянула на маму, й від раптової надії її ледь не знудило. Вона бачила, як та поклала слухавку й повернулася до неї. Вона аж сяяла.

— Емі, це вперше Місті вийшла на вулицю. Вона одразу ж побігла

Для читання дітям під час війни

до тебе. Місіс Джонс каже, що Місті, мабуть, думає, що тепер вона твоя кішка. Тож було б несправедливо залишати її в них. Вона віддає Місті тобі. — Мама обійняла їх усіх: Емі, Місті й тата. — Ми ж обіцяли тобі кошения, чи не так?

— О, мамо! Зачекай хвилинку. — Емі ніжно передала Місті татові й кинулася нагору, а потім знову помчала вниз і спустилася на кухню з чимось рожевим у руках.

Вона обережно застебнула нашійник Місті.

— Тепер ти справді наша. Ти залишишся тут, — прошепотіла Емі й забрала в тата кошения.

Місті притулилася до Еміної шиї, заплющила очі й замуркотіла — тихесенько й щасливо. Вона була вдома!

МИЛІ КОТИКИ І ПЕСИКИ У СЕРІЇ «ДОБРІ ІСТОРІЇ ПРО ЗВІРЯТ»

**ЗБЕРИ
СЕРІЮ!**

- «Цуценя-нечупара»
- «Загублена в снігах, або Пухнасточка»
- «Руданчик — кошеня-безхатько»
- «Пухнасточка і жах у сніговому поліні»
- «Вусанчик, або Сором'язливе кошеня»
- «Еллі, або Найвідданіше цуценя»
- «Тигрик, або Кошеня — шукач пригод»

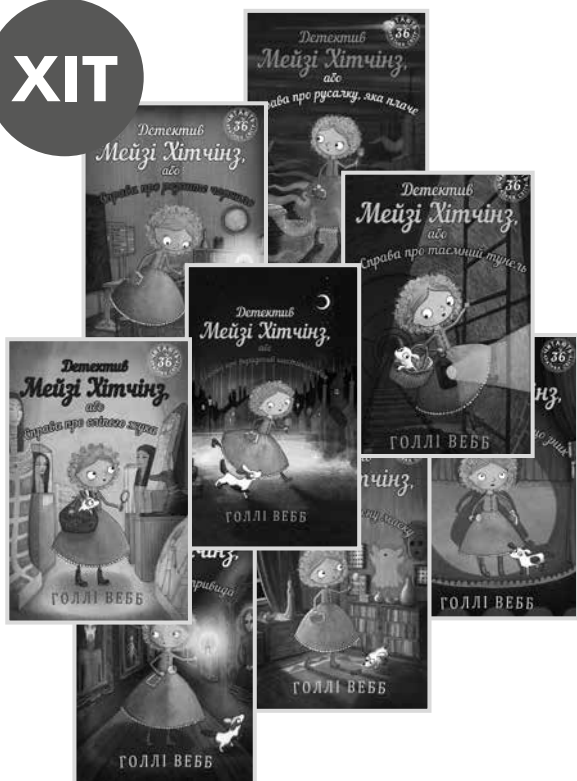
Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!

СЕРІЯ КНИГ ГОЛЛІ ВЕББ «ПРИГОДИ МЕЙЗІ ХІТЧІНЗ»

ХІТ

**ПРОВОКАЦІЯ
НА РОЗДУМИ**

Захопиви пригоди дівчинки-детектива!

Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!

BOOKCHEF
формує особистість

Для читання дітям під час війни

Літературно-художнє видання

ГОЛЛІ ВЕББ

Місті, або Кішечка — подарунок долі

Для дітей 5-9 років

Перекладач *Надія Хасцька*

Літературний редактор *Галина Кошманенко*

Коректор *Віталія Євстифєєва*

Випусковий редактор *Наталя Бабійчук*

Дизайнер макета і верстки *Марина Полежаєва*

Адаптація обкладинки *Юлії Ясінської*

Менеджер із прав *Тетяна Чміль*

Керівник проекту *Оксана Шевченко*

Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку _09.2021. Формат 84×108 ¹/₃₂.

Гарнітура «Podkova». Друк офсетний.

Тираж _ прим. Обл. вид. арк. 1,64.

ТОВ «Видавництво «Букшеф», 04073, м. Київ, вул. Вербова, буд. 17 А

Тел. (044) 290 99 44,

Інтернет-магазин www.book24.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 7309 від 14.04.2021 р.

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати
в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами:
електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими – без попереднього
письмового дозволу власника авторських прав.

Для читання дітям під час війни